

Ὁ Αἰγυπτιακὸς πάπυρος.

Ο ΠΑΠΥΡΟΣ.

Τὴν καλλιέργειαν τοῦ φυτοῦ τούτου ἐπεμελοῦντο μεγάλως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εἰς τοὺς ἀρχαίους καιροὺς ἐθεωρεῖτο λίαν πολῦτιμον, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ κατασκευὴν τοῦ χάρτου, ἀλλὰ καὶ ὡς ἱατρικόν. Ἡ χρησιμότης αὐτοῦ ἦτο πολυειδὴς καὶ ἐκτεταμένη· ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζοντο λαμπάδες καὶ κη-

σματα, ὑποδήματα διὰ τοὺς ἱερεῖς, κτλ. αἱ δὲ ῥίζαι αὐτοῦ ἐκάλουντο ἀντὶ ἐύλων, ἥ ἐξ αὐτῶν κατασκευάζοντο διάφορα ἔπιπλα. Διὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ φυτοῦ, ἥτοι τοῦ ἄνθους, ἐστόλιζον τὰς κεφαλὰς τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν καὶ τοὺς ναοὺς. Ὁ Πλίνιος προσθέτει, ὅτι ἐχρησίμευε καὶ ὡς τροφή.

Κυρίως ὅμως ὁ πάπυρος ἦτο ἐν χρήσει πρὸς παραγωγὴν τοῦ χάρτου, ὅστις κατασκευάζετο εἰς τὴν Ἀλε-

ξάνδρειαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μετὰ Χριστὸν, καὶ ἀπετέλει μέγα μέρος τοῦ ἐμπορίου τῶν χωρῶν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ ἀκριθὴς χρόνος, καθ' ὃν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ἐν χρήσει εἶναι ἄγνωστος, γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα ὁ χάρτης ὁ ἐκ λινῶν καὶ βαμβακίνων πανίων κατασκευαζόμενος ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὴν θέσιν τοῦ παπύρου. Ἡ ἐποχὴ προσέτι, καθ' ἣν ὁ πάπυρος κατὰ πρῶτον ἔχρησάμευσεν ὡς χαρτίον, εἶναι ἄγνωστος ἡ χρῆσις του ὅμως ἦτο κοινὴ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Χέοπος, τοῦ κτίστου τῆς Μεγάλης Πυραμίδος. Οἱ ἐπιτόμβιοι πάπυροι, ἱερογλυφικοί τε καὶ ἄλλοι, ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς εἶδος διαβατηρίου μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, εἰς δὲ τοὺς σαρκοφάγους τῆς Αἰγύπτου εὐρέθησαν τοιοῦτοι πάπυροι ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν ἐν αὐτοῖς ταφέντων. Γάλλος τις, ὁ κ. Μαριέτης, εὗρε 150 παπύρους εἰς τὸ ἐν Μέμριδι Σεράπειον, οἵτινες εἶναι μεγάλης ἀξίας ἕνεκα τῆς ἐπ' αὐτῶν γεγραμμένης θρησκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἱστορίας τῆς Αἰγύπτου.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς)

ΤΑ ΚΑΤΟΠΤΡΑ (ΚΑΘΡΕΠΤΑΙ) ΗΜΩΝ.

Πάντες οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται γνωρίζουσι τί σημαίνει ἡ λέξις κάτοπτρον, ἐὰν δέ τις ἡρώτα ἕνα ἐξ αὐτῶν νὰ περιγράψῃ αὐτὸ, θὰ ἀπήντα, — «Εἶναι βαλὶ, τὸ ὁποῖον ἀντανακλᾷ πᾶν ὅ,τι φέρεται ἔμπροσθέν του, ἔχει δὲ τριγύρω συνήθως στεφάνην ἐκ ξύλου χρυσαυμένου ἢ ἀπλῶς χρωματισμένου.» Ἐχει καλῶς! Ἀλλ' ὅμως ἴσως δὲν γνωρίζουν, ὅτι πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τινὰ κάτοπτρα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται καθ' ἑκάστην, καὶ ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἦτο σχεδὸν δυνατόν ν' ἀπεράσῃ μίαν ἡμέραν, καὶ περὶ τούτων ἐπιθυμῶ νὰ εἶπω ὀλίγα τινά.

Ἄς λάθωμεν ἐν παράδειγμα πρὸς ἐξήγησιν. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι σὺ, Μαρία ἢ Αἰκατερίνη, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ὀνομάζεσαι, ἐγείρεσαι μίαν πρωτὴν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμῃς ὅ,τι δύνασαι, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τοὺς γονεῖς σου, καὶ νὰ καταστήσῃς πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας εὐτυχῇ. Ἐνδύεσαι μὲ προσοχὴν, κάμνεις τὴν πρωτὴν προσευχὴν, καὶ ἐξέρχεσαι τοῦ δωματίου σου πρὸς ἀπάντησιν τῶν γονέων σου. Εἰσερχομένη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, εὐρίσκεις τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν Κωστῆν, τοὺς δύο σου ἀδελφούς, φιλονεικοῦντας διὰ βιβλίον τι εἰς μίαν γωνίαν, τὴν μικρὰν τριετῇ Ἄνναν κλαίουσαν καὶ ζητοῦσαν τὴν μητέρα, τὸν δὲ πατέρα σου προσπαθοῦντα εἰς μάτην νὰ ἀναγνώσῃ τὴν πρωτὴν ἐφημερίδα του εἰς τὸ μέσον ὄλου τούτου τοῦ θορύβου.

«Καλημέρα πατέρα,» λέγεις ἀσπαζομένη συγχρόνως αὐτὸν, — «καλημέρα παιδιά. Ἀἴ, τί τρέχει; τὸ βιβλίον σου θέλεις Κωστῆ; Ἀντωνάκι μου, δῶσε τοῦτο σὲ παρακαλῶ, καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα θὰ σοῦ δώσω τὸ ἰδικόν μου βιβλίον μὲ τοὺς ωραίους ἐκείνους μύθους τρέξε τώρα νὰ εἴπῃς τῆς Φρόσως νὰ φέρῃ τὸν καφέ, καὶ πάτει σιγά, ὥστε νὰ μὴ ἐξυπνήσῃς τὴν μαμά. Σὺ Ἄννα μου τί θέλεις; τὴν μαμά; καλὰ μὰ ἡ μαμὰ κοιμᾶται ἀκόμη, ἐπειδὴ δὲν ἐκοιμήθῃ ὅλην τὴν νύκτα καὶ τῆς πονεῖ τὸ κεφάλι. Δὲν τὴν λυπεῖσαι τὴν μαμά; Σὺ δὲν εἶσαι πλέον μωρὸ, εἶσαι μεγάλο κορίτσι, καὶ τὰ μεγάλα κορίτσια δὲν κλαίουσιν· μὲ εἶδες ποτε νὰ κλαίω; ὄχι· καὶ οὔτε σὺ δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ κλαίῃς· ἔλα νὰ σὲ βάλω εἰς τὸ τραπέζι νὰ πῆς τὸ γάλα σου, θὰ σοῦ δώσω δὲ πολλὴν ζάχαριν ὥστε νὰ τὸ κάμῃς γλυκύτατον! Νὰ, ἦλθεν ἡ Φρόσω· ἔλατε παιδιὰ, ὁρίστε πατέρα εἰς τὸ τραπέζι.»

Ὅταν καθήσετε περὶ τῆς τραπέζης, εὐρίσκεις ὅτι τὸ πρόσωπον τῆς Ἄννας ἔχει ἐν ἑαυτῇ, ὁ Κωστὴς ἐν τρεπόμενος διὰ τὸν ἐγωισμόν του, λέγει — «ἂν τὸ θέλῃς, πάρε τὸ βιβλίον, Ἀντώνη.» ὁ δὲ Ἀντώνης λησμονήσας τὸ βιβλίον καταγίνεται εἰς τὸ πρόγευμά του μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, ἐνῷ ὁ πατήρ, ὅστις εἶχε τελειώσει ἐν ἡσυχίᾳ τὴν ἐφημερίδα του, σὲ ἀνταμείβει ἱκανῶς διὰ τοῦ εὐχαριστημένου αὐτοῦ προσώπου. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ἰδικόν σου ἱλαρὸν πρόσωπον καὶ ὁ εὐμενὴς σου τρόπος ἀντανακλῶνται εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὸ φέρεσιμον τῶν ἀδελφῶν σου, τοῦτο δὲ εἶναι ἐν εἶδος κάτοπτρου, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην μεταχειρίζεσαι. Ἐὰν, ἀντὶ νὰ φερθῇς μετὰ τοσαύτης κρίσεως καὶ ὑπομονῆς, εἶχες ἐπιπλήξῃς τοὺς ἀδελφούς σου μὲ λόγους τραχεῖς, ἢ ἀφαιρέσει καὶ ἀπὸ ἀμφοτέρους τὸ βιβλίον, τὴν δὲ μικρὰν Ἄνναν εἶχες προστάξει νὰ ἡσυχάσῃ, ἀπειλοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ «λύκου,» ἐὰν δὲν ἔπαυε κλαίονσα, πόσον διαφορετικὸν θὰ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα! πόσον δὲ καθαρῶς ἤθελεν ἀντανακλᾷ τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο τὴν δυστροπίαν καὶ τὸν θυμὸν σου! Ἐτερόν τι κάτοπτρον εἶναι ἡ εἰς τὴν ἰδικήν σου διαγωγὴν ἀντανάκλασις τῶν χαρακτήρων, περὶ τῶν ὁποίων ἀναγινώσκετε. Καλὸν εἶναι νὰ ἐνθυμῆσθε τοῦτο, καὶ νὰ προσέχητε τί ἀναγινώσκετε. Ὅσάκις ἀπαντᾷτε χαρακτήρα, ὅστις σᾶς ἀρέσκει, σημειώσετε τὰ καλὰ αὐτοῦ προτερήματα, καὶ προσπαθῆτε νὰ μιμῆσθε αὐτά. Ἀξιόλογος δὲ μέθοδος πρὸς ταῦτα εἶναι νὰ ἔχητε τετράδιον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ σημειώσετε πᾶν ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκετε. Ἐὰν ἀναγνώσῃτε τὴν βιογραφίαν περιφθίμου τινὸς ἀνδρὸς, σημειώσατε τὰ προτερήματά του, τί ἐνήργησε πρὸς τὴν ὑψώσιν ἢ τὴν πτώσιν αὐτοῦ, πῶς ἀπέκτησε φήμην, καὶ τί εἶδος φήμης ἦτο, εἴτε καλὴ εἴτε κακὴ, προσέτι δὲ καὶ κατὰ